

*Fiender i
vått och
torrt*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Fiender i
vått och
torrt*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Fiender i vått och torrt

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Fiender i vått och torrt
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: Nothing Can Keep Us Together

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2005, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051384

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

*I valet mellan två onda ting,
tar jag oftast det jag inte har provat än.*

Mae West

gossipgirl.net

[topics](#)

[◀ previous](#)

[next ▶](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Juni är i antågande och New York City är som ett brinnande Diptyqueljus: varmt och doftande, vackert och ljust. Det blir mörkt så sent nu att vi inte märker någon skillnad mellan natt och dag. Inte för att vi bryr oss. Vid den här tiden på året är vårt revir – som också går under namnet Upper East Side – så gott som föräldrafritt. De vuxna har fullt upp med sina polomatcher, trädgårdsfester, tennismatcher och golfrundor vid våra sommarställen i Ridgefield i Connecticut, Bridgehampton på Long Island, Newport på Rhode Island eller Mt. Desert Isle i Maine, så de låter oss härska över Manhattan. Nog för ätt vi *brukar* göra det. Våra namn har stått högst upp på de finaste restaurangerna, hotellen och klubbarna sedan vi föddes. Vi rör oss i flock, dominerar den sociala scenen i alla väderstreck. Hela ön är och har alltid varit *vår*, men i juni är det skolavslutning vilket för oss sistaårselever innebär att det är dags att säga adjö. Men nu ska vi inte bli dystra

och gråtmilda. Det är nu vi har vår chans att verkligen göra intryck. Om vi får vad vi önskar oss i examenspresent kommer vi snart att ha *bilar*, allihop. Det är vår tur att väsnas, att vara jobbigare och vackrare än någonsin - tut, tut! Och eftersom våra föräldrar inte är i närheten (som om vi bryr oss) är det dags att vi uppför oss riktigt illa.

Fem anledningar att festa hårdare än någonsin förut:

1. Det är urtråkigt att plugga inför slutproven.
2. Det är nästan sommar!
3. Vi förtjänar det!
4. Luftkonditioneringen är så uppskruvad att vi måste hålla oss varma på något sätt - blink, blink.
5. Det är vår sista chans. De flesta av oss ska resa bort i sommar, och sedan bär det av till college. *Det är nu det gäller.*

Innan du blir alltför tokig och gör något du kanske ångrar, måste du avgöra om du och din pojkvän är tillräckligt fästa vid varandra för att ha ett förhållande på avstånd hela sommaren och under collegetiden. Föreställ dig att du är omgiven av solbrända snyggingar i Billa-bong-shorts, med sandiga, nakna fötter, som erbjuder dig att åka med i en snygg gammal Cabriolet. Föreställ dig läckra collegekillar, enbart klädda i söta små mintgröna J.Crew-boxershorts med vita prickar, på väg till duschen i er gemensamma korridor. Kommer du verkligen att kunna stå emot? Varför inte bespara dig smärtan av en lång, utdragen upplösning genom att göra slut redan nu? Sedan kan du unna dig själv en meningslös romans med den där blyge, förtjusande tönten du lärde dig dansa foxtrot med i femman, som inte är så töntig längre. Du har absolut ingenting att förlora. Och medan du håller på kan du väl åtminstone *låtsas* vara

trevlig mot tjejen med stripigt hår och stora framtänder som du glömde bjuda på ditt födelsedagskalas i sjuan och alla andra födelsedagskalas sedan dess. Då kommer hon att kunna peka på ditt foto i årsboken och skryta för alla sina nya kompisar på Mt. Hollyhock eller vilket töntigt college hon nu hamnar på nästa år: "Ser ni den där coola tjejen där? Hon var en av mina bästa vänner?" Men nog om att försöka tända nytt liv i gamla romanser eller reparera trasiga vänskapsförhållanden.

Jag vet inte hur det är för er, men jag står inför en rejäl modekris. De flesta privatskolorna tar sina avslutningsceremonier på väldigt stort allvar. Flickorna måste vara klädda i långa vita klänningar, vita handskar och vita skor. Det är som ett bröllop, förutom att vi blir frisläppta i stället för uppbundna - hurra! Men frågan kvarstår: Oscar eller inte Oscar. Oscar de la Renta, alltså. Om du väljer Oscar kommer du antagligen att ha på dig samma klänning som minst sex av dina klasskamrater, även om du ser mycket bättre ut i den än de gör. Och det trevliga med vitt är att man alltid kan färga och återanvända. Visst - som om du någonsin kommer att *vilja* ha på dig den klänningen igen!

Medan jag ändå har er uppmärksamhet ska vi titta till några av våra favoritmänniskor ...

Det udda paret

Det har spekulerats i om relationen mellan de två totalt olika tjejerna som delar lägenhet i Williamsburg kanske inte bara är en praktisk vänskap, utan något ... Hur ska vi uttrycka det? Mer *romantiskt*? **B** verkar allt oftare gå klädd i svart, och hennes skor har blivit klumpigare. Och vad var

det för silverfärgat spänne **V** hade i sitt superkorta hår häromdagen? Kan du inte se framför dig hur de sitter uppkrupna i soffan, borstar varandras hår och byter Manolos och Doc Martens ...? Vem behöver killar?

På tal om killar

B har kanske lagt ner dem helt och hållet - vem skulle inte ha gjort det, efter vad **N** gjorde? Men **V** verkar uppskatta det motsatta könets sällskap mer och mer. Hon och **B**:s rakade veganstyvbror, **A**, har tumlat omkring tillsammans, delvis påklädda, på kaféer och parkbänkar över hela Williamsburg. Inget går upp mot lite offentliga ömhetsbevis om man vill sätta **V**:s hjärta i brand!

Vad **N** beträffar kan man ju tro att han är i sjunde himlen efter att ha lagt beslag på stans mest eftertraktade blondin - mitt framför ögonen på **B**, i badkaret i poolhuset under sistaårstjejernas spahelg i Southampton, dessutom. Men nej. Har ni sett honom på sistone? Rödkantade ögon, smutsiga näsdukar i fickorna, glanslös utstrålning. Vår lille guldpojke verkar vara riktigt deppig. Eller så har han blivit smittad av någon könssjukdom, av någon av de där lösaktiga fransyskorna det påstås att han umgås med jämt och ständigt. Där ser ni! Det lönar sig inte att vara girig. Inte för att det någonsin har stoppat oss.

Era mejl

F Kära GG, jag ska börja på Vassar till hösten och fick just reda på att en kille jag har varit kär i sedan treårsåldern också ska börja där! Jag är så lycklig, men jag är rädd att jag kommer att ägna så mycket tid

åt att få honom att prata med mig att jag inte ens inser att jag går på college.

Ivstrk

S Kära Ivstrk, ursäkta mig, men jag har en känsla av att du redan *har* ägnat väldigt mycket tid åt att få den här killen att prata med dig. Vänta tills du kommer till Vassar – det kommer att vimla av läckra killar du aldrig har träffat förr, och några av dem kanske förtjänar din kärlek ännu mer. Och eftersom tjejer och killar delar korridor på de flesta studenthem nu för tiden kommer du inte att kunna *undvika* att prata med dem!

GG

Observationer

B och **V** köpte basilikaplantor i krukor på en marknad i **Williamsburg**. Kanske är homoryktena om dem sanna? **C** gick till en frisörsalong i **Greenwich Village** för att få huvudet rakat, men kom ut med längre hår än någonsin och blonda slingor. Han kommer inte att klara sig i en månad på militärskolan. **N** stod på Mets tak och tittade sorgset ut över **Central Park**. Det verkar som om vår favoritpundare har drabbats av svår tristess. **D** kollade in illa åtgångna Buicks hos någon sunkig bilhandlare i **Harlem**. Inte för att han ens vet hur en växelspak fungerar. **J** gjorde internatskolornas inträdesprov, ensam på rektorns kontor på Constance Billard. Hon är fast besluten att komma in, och hennes nuvarande skola är väldigt angelägen om att bli av med henne!

Ni behöver bara få godkänt

Mitt råd: Missa inte en utförsäljning hos Zac Posen eller en Stella McCartney-visning bara för att kunna gå på någon av de där fåniga kvällslektionerna lärarna alltid "rekommenderar" för att ni ska gå igenom allt ni lärt er under hela läsåret. Drick ett glas välkylt, vitt vin och skumma igenom era anteckningsböcker i stället. Ni behöver bara få godkänt, och tro mig - ni är mycket smartare än ni tror. Lycka till, älsklingar! Jag längtar efter att få träffa er på skolavslutningen!

Ni vet att ni älskar mig,

gossip girl

dit alla flickor går

”Ska du prova den där?” frågade en egendomligt sent utvecklad sistaårstjej vid namn Alison Baker försynt. Blair Waldorf sköt silvergalgen mot henne. En vit, stel linnetunika av någon okänd skandinavisk designer? *Nej tack.*

”Ta den”, svarade hon generöst.

Alison hade tunt, midjelångt hår och ett glapp mellan framtänderna, och hon var trådsmal. Hon bar en vit oxfordskjorta varje dag och den sortens marinblå knytskor Constance Billard krävde i förskolan, men som ersattes av skoluniformen redan i första klass. En gång, i fyran, hade Alison kissat i byxorna eftersom hon vägrade gå på toaletten innan hon läst ut *Anne på Grönkulla*, så resten av dagen hade hon tvingats gå omkring i ett par för små, stickade, senapsgula strumpbyxor, utan trosor.

Klåda!

I sexan hade Alison förgäves försökt bjuda med Blair till sin familjs sommarställe i Osterville på Cape Cod två helger i rad innan hon gav upp. Hon hade sedan spridit ut ett elakt rykte om att Blairs far inte lät henne resa bort på helgerna eftersom han och Blair hade ett incestuöst förhållande och helgerna var den enda tid de hade tillsammans.

Blairs *superhomosexuelle* far? Hallå, eller?

”Den där skulle bli jättefin på dig. Mina axlar är alldeles för smala för den”, ljög Blair.

Alison drog tunikan över oxfordskjortan och lät skoluniformen falla till golvet. Tunikan hängde som en potatissäck över hennes pinniga kropp. Med sitt stripiga, mittbenade hår liknade hon tjejen som blev besatt av djävulen i den där läskiga skräckfilmen, *Exorcisten*. ”Är den för stor?” frågade hon Blair.

Inte ens Blair hade hjärta att låtsas att Alison faktiskt klädde i tunikan. ”Kanske”, svarade hon, alltför upptagen av högen med färggranna, silkiga Diane von Furstenberg-klänningar för att orka bry sig längre.

”Jag tänkte faktiskt prova den där!” Isabel Coates ryckte en luftig, vit Stella McCartney-klänning ur händerna på Rain Hoffstetter och höll upp den mot sin långa, raka kropp. Hon höll på att låta luggen växa ut och hade satt upp den med sju spännen på olika, slumpartade ställen, vilket såg halvt coolt och halvt sinnessjukt ut.

”Hallå? Det där är en trettiofyra! *Aldrig* att du kommer i storlek trettiofyra”, protesterade Rain, grep tag i linningen på klänningen och hotade att rycka den ur händerna på Isabel. ”Jag är kortare än du”, påpekade hon bestämt, även om Rain, precis som Isabel, var närmare storlek trettioåtta än trettiofyra.

”Jag fattar inte varför ni bråkar så om en fånig klänning”, gäspade Blair medan hon gick fram till ett ställ med pärlförsedda, lila och rosa Nicole Farhi-tröjor. ”Den är *off-white*, och titta – skärpet som hör till är rosa”, sa hon och pekade med ett välmanikyrrerat finger på den vita satinalgen klänningen hängde på. ”Våra examensklänningar måste vara helt *vita*.”

Trots att klänningen var för liten tog Isabel ett ännu fastare grepp om den, som om det gällde livet. "Så jag kanske inte ska ha den på skolavslutningen. Jag kanske ska på någon annan fest."

Som om hon blev bjuden på hemliga fester som Blair inte kände till.

Just idag hade Browns of London sin första utförsäljning i balsalen på St. Clair Hotel, och denna lilla grupp sistaårselever från flickskolan Constance Billard hade alla skolkat för att kunna gå dit. Det fanns inget bättre sätt att hitta en klänning som bara visats i England men aldrig tidigare varit till salu i New York - den perfekta, eftertraktade, unika examensklänningen. Enda problemet var att klänningarna måste vara vita och de flesta designers undvek vita klänningar, som lätt påminde om osexiga barndop och konfirmationer.

För att inte nämna bröllop.

"Synd att den här har släp", mumlade Kati Farkas och höll upp ett plagg med puffärmar av Alexander McQueen, som såg ut att kunna vara klänningen Törnrosa haft på sig när hon sovit i hundra år.

"Blä!" Isabel rynkade på näsan. "Släpet är definitivt inte det enda felet med den."

På utförsäljningen fanns femtioåttal ställ med kläder, inklusive balklänningar, cocktailklänningar, brud- och brudtärneklänningar, kjolar, blusar, koftor och capribyxor, plus två ställ med hattar och ett med tiaror, slöjor och scarfar. Kläderna var snygga och välgjorda, men tjejerna hanterade dem inte särskilt varsamt. Kläder låg slängda på den vinröda mattan, och den vanligtvis så glamorösa balsalen såg ut som en enorm garderob hos någon

förmögen modesnobb efter ett berusat hitta-kläder-till-välgörenhetsgalan-vredesutbrott.

Flocken med tjejer på jakt efter examensklänningar tystnade ett ögonblick när en lång, blond tjej med enorma, blå ögon öppnade dörren till balsalen och gav sin vitgröna Louis Vuitton Calla Lily-väska till säkerhetsvakten. Bredvid henne stod en solbränd kille med vågigt, gyllenbrunt hår och glittrande gröna ögon.

”Jag slår vad om att de är sena för att de var tvungna att boka ett rum först”, fnissade Rain och knuffade till Nicki Button.

Under helgen hade Rain och Nicki fått japanska hårbehandlingar tillsammans, vilket gjort att deras mörkbruna hår såg onaturligt rakt och blankt ut, som om det limmats fast av specialister från Madame Tussauds vaxmuseum i London.

”Titta, Blair låtsas som om hon inte har sett dem. Herregud, och Serena går rakt fram till henne!” viskade Laura Salmon gällt.

Med famnen full av klänningar följde de Serena van der Woodsen med blicken när hon gled mot ett ställ med eleganta, men lite töntiga, halmhattar bara ett par decimeter från Blair och började prova dem.

”Snyggt”, sa Nate Archibald utan entusiasm. Han stod lutad mot väggen och såg dystrare och mer inåtvänd ut än någonsin. På den här sortens utförsäljningar brukade tjejerna klä av sig mellan ställen för att kunna prova, i stället för att stå och vänta i de evighetslånga köerna till provrummen. Men Nate var den attraktivaste killen på hela Upper East Side. Tjejer klädde av sig bara han knäppte med fingrarna, och det var ändå *honom* folk stirrade på. Därför var det knappast förvånande att han inte verkade

särskilt imponerad. Hans sätt att stirra på sina exklusiva Stan Smith-tennis skor avslöjade också att han inte ville låtsas om att han hade sett Blair – tjejen han hade förväntats leva lycklig med i resten av sitt liv, vilket han sumpat så sent som förra veckan genom att hångla med Serena, och som nu stod bara ett par meter bort och blängde på honom.

Efter att ha tagit Nate och Serena på bar gärning hade Blair lovat sig själv att inte flippa ur när hon fick syn på dem, gripa tag i närmaste vassa eller tunga föremål och kasta det i huvudet på dem och vräka ur sig okvädningsord. Men hon kunde inte låta bli att tjura över hur bra de såg ut tillsammans. De naturliga slingorna i Nates hår hade exakt samma bleka, guldaktiga nyans som Serenas hår, och båda hade samma friska, solbrända hy – som om de tillbringat timmar tillsammans i solen, på en filt på Sheep Meadow. Serena hade på sig en av Nates slitna, marinblå poloskjortor, med blekt krage och fransig linning, och Nates kinder glittrade lite av Serenas ljusrosa Vincent Longo-läppglans.

Vilket kunde ha varit gulligt under andra omständigheter men definitivt *inte* var gulligt just nu.

Ändå var det något som saknades i deras tvåsamhet. Nate såg mager och deppig ut, och Serena verkade mer tankspridd och ofokuserad än någonsin. Blair nöjde sig med att konstatera att de definitivt inte var lyckliga. Nate var antagligen alltid för påtänd för att ge Serena den uppmärksamhet hon krävde med passiv aggressivitet, och Serena glömde antagligen att ringa Nate jämt och ständigt. Han låtsades att han inte gillade ständiga telefonsamtal, men behövde dem på samma sätt som småbarn behöver övertygas om att världen kretsar kring dem. Med ett

förstulet, självbelåtet leende gick Blair tillbaka till stället med Ghost-klänningar hon rotat igenom i ett halvhjärtat försök att hitta något originellt och oemotståndligt att ha på sig vid Constance Billards avslutningsceremoni, som bara låg två veckor fram i tiden.

Precis. Varför slösa energi på att hata Nate och Serena, när det fanns viktigare saker att ägna sig åt – som att köpa en klänning?

Serena tog av sig hatten hon hade på sig och provade en i svart siden, med små pärlor broderade överallt och en kort liten slöja över ögonen. Hon plutade med sina glittrande läppar mot spegeln och bestämde sig för att hon såg ut som Madonna i *Evita*, eller som någon maffiaboss unga hustru. Det var en av anledningarna till att hon älskade skådespeleri. Hon kunde fladdra med sina långa ögonfransar bakom en slöja, och plötsligt förvandlas till en tragisk figur i behov av kärlek och omvårdnad – eller i alla fall en drink.

Just den här hatten var väldigt dramatisk, vilket var exakt hur hon hade känt sig på sistone. Inte deprimerat dramatisk eller extatisk dramatisk, men inte-riktigt-lik-sig-dramatisk. Hon sneglade på Blair, som febrilt rotade igenom ett ställ med klänningar och vägrade låtsas om henne.

Serena bytte den svarta hatten mot en förfärlig kreation i lila sammet, med plastfrukter och blad på toppen. Om Blair bara tittat åt hennes håll skulle hon ha kissat på sig av skratt. Men Blair stod med ryggen mot henne, och Serena suckade tungt. För bara en vecka sedan hade de varit bästa vänner igen, och nu det här. Hon och Nate var tillsammans, och Blair pratade inte med någon av dem.

Hånglet i badkaret på Isabels fest hade varit ett stort misstag, och om Blair inte hade kommit på dem hade det antagligen inte blivit något mer av det. Men det hade varit alldeles för grymt att hängla mitt framför ögonen på henne och sedan inte ens *försöka*. Även om hon och Nate aldrig hade pratat om det, visste hon att båda brydde sig för mycket om Blair för att inte hålla ihop, så att hon inte skulle tro att det bara hade handlat om lite tidsfördriv för två kåta, vackra, självupptagna människor som inte kunde lägga band på sig.

Vilket naturligtvis var precis vad det *hade* handlat om.

Och det var inte precis svårt för dem att hålla ihop. Båda var ursnygga, de älskade varandra – det hade de alltid gjort – och Serenas våning på Fifth Avenue låg bara fyra kvarter från Nates hus mellan Park och Lexington. Dessutom strulade de bara eftersom a) de kände varandra sedan barnsben och b) även om Serena gärna hade gått hela vägen var det omöjligt, eftersom Nate hade haft vissa problem den senaste tiden ...

Jaså? Och vad kan det vara för "problem"?

"Hej, Serena", ropade Isabel från Stella McCartney-stället. "Jag hörde att mr Beckham hade nominerat dig som avslutningstalare."

Serena lade tillbaka den lila frukthatten. "Har han?" frågade hon med uppriktig förvåning. Mr Beckham var Constance Billards filmkunskapslärare. Serena hade slutat läsa filmkunskap i nian och inte ens gått på Constance de följande två åren. Hon hade gått på Hanover Academy i New Hampshire – tills hon råkat missa de första veckorna av sista läsåret och inte varit välkommen tillbaka. Varför skulle mr Beckham, av alla människor, nominera *hennes* som avslutningstalare?

Bra fråga.

”Tänker du göra det?” frågade Isabel.

Serena försökte föreställa sig att stå framför sina klasskamrater, vid podiet i Brick Church på Park Avenue, klädd i en oskuldsfull vit klänning och vita handskar. *Ah, vad ni kommer att få uppleva. Vår framtid är så ljus att vi måste bära solglasögon ...* Och så vidare. Hon kanske gillade att jobba som skådespelare och modell, men att hålla tal var inte riktigt hennes grej. Det fanns säkert någon annan som skulle göra det bättre.

”Kanske”, svarade hon svävande.

Din bitch, tänkte Blair, vars öron värkte av allt tjuvlyssnande. Ända sedan den ökända badkarsincidenten på Isabels fest hade Blair varit besatt av tanken på att överraska alla genom att ställa sig över Serenas och Nates dumma, elaka beteende och få det att verka som om hon inte brydde sig ett dugg, så att hon slutade skolan som den populäraste och mest beundrade tjejen av alla.

Inte för att hon inte redan var det. Hon hade alltid de snyggaste kläderna, de snyggaste väskorna, de snyggaste naglarna, det snyggaste håret, och de absolut snyggaste skorna. Men den här gången ville hon bli beundrad för sitt mod, sin självständighet och sin intelligens. Och avslutningstalet var definitivt en del av det paketet. Just nu var Vanessa Abrams, Blairs osannolika, rakade, svartklädda lägenhetskamrat, på Constance Billard för att nominera Blair. Men som vanligt var den där falska bitchen Serena tvungen att härma henne.

Det besvärliga var att man inte kunde driva någon kampanj för att bli avslutningstalare. Oftast blev det inte ens omröstning, eftersom bara en person brukade nomineras. Avslutningstalare var bara något man *blev* -

ännu en mystisk Constance Billard-tradition som ingen riktigt begrep sig på. Saker och ting skulle bli rätt intressanta nu när två tjejer var nominerade.

Särskilt när det var just de här två.

Serena förstod genast att Blair skulle tro att hon verkligen *ville* hålla avslutningstalet, vilket absolut inte var sant. Men hur skulle hon kunna försvara sig när Blair inte ens *såg* på henne? Hon kunde inte låta bli att peka på den vita Morgane Le Fay-klänningen i gothstil som Blair höll i händerna. "Herregud, den skulle passa Vanessa perfekt! Det är väl henne du tänker på?" frågade hon med ett brett leende.

Åh, så du tror att det är okej att prata med mig? tänkte Blair. *Fel.* Hon kom inte på någon tillräckligt vass kommentar, så hon ryckte bara på axlarna och tog med sig klänningen till den provisoriska kassan vid dörren och betalade med ett av sina tre platinakort, som sköttes av hennes mors revisor, Ralph.

Det här kommer inte att bli enkelt, tänkte Serena med en teatralisk suck. "Jag känner ändå inte för att köpa någonting", sa hon högt och såg sig om efter Nate.

Det var alltid så jobbigt att vara ovän med Blair. Särskilt när det innebar att hon måste vara galet förälskad i Nate Archibald.

Eller åtminstone låtsas vara det.

han är förlorad

Nate stod utanför hotellet med säkerhetsvakten och rökte en handrullad cigarett med marijuana blandat med vanlig tobak. Solen gassade på Fifth Avenue och Sixty-first Street, och mängden europeiska turister och bussavgaser fick det att kännas mer som slutet av augusti än början av maj.

”En vacker dag”, sa vakten, på vars namnskylt det stod DARWIN. Han var stor och skallig, och knäckte antagligen extra som utkastare på någon nattklubb. Han kisade med ögonen mot den starka förmiddagssolen. ”Inte långt kvar till sommaren.”

Nate tryckte knogarna mot sina slutna ögon för att hindra tårarna från att trilla ner på kinderna. Han kunde skylla på solen, eller på att han släpats med till en utförsäljning av kläder, men sanningen var att han hade gråtit ganska mycket på sistone. De närmade sig slutet av sista året på high school och han var ihop med Serena, tjejen han alltid hade älskat – på sätt och vis. Det var som om han äntligen provsmakade måltiden han betraktat genom en glasruta i alla år. Han ville njuta av den, men alla andra åt så fort att han inte hann med det. Dessutom hade han en gnagande känsla av att han beställt fel rätt.

Vänta nu, menar han inte fel *tjej*?

”Borde jag oroa mig för att någon av dina flickvänner där inne ska stjäla någonting?” frågade Darwin. Han tog upp en silvrig, blå mobiltelefon ur byxfickan, scrollade igenom några textmeddelanden på skärmen och stoppade ner telefonen igen. Han verkade inte bekymrad. Å andra sidan, varför skulle någon med så stora biceps oroa sig för några oärliga tonårstjejer?

Blair hade visserligen snattat, men inte inför ögonen på sina vänner. Nate hade aldrig hört att Serena skulle ha gjort det, men hon kunde vara ganska trotsig och skulle säkert kunna göra det bara för att hon var uttråkad.

Han ryckte på axlarna. ”Antagligen.”

I det ögonblicket öppnade portieren dörren och Blair gick nerför trappan. Hon snuddade vid Nate när hon passerade med framskjuten haka och en vit shoppingkasse dinglande i handen.

”Hon är *söt*”, visslade Darwin.

”Mm”, mumlade Nate, som om han såg Blair för första gången. Hennes blanka, mörka hår var klippt i en kort, sexig bob som passade hennes välskurna ansikte och läckra lilla kropp. Nog var hon *söt*, alltid.

Och hon var inte längre hans.

”Vill du att jag ska stoppa henne? Kolla hennes väskor?” frågade Darwin.

Nate tog ett bloss på jointen och undrade hur Blair skulle reagera om Darwin ropade på henne. Tanken fick honom att le sorgset, och när han såg Blair försvinna i trängseln på gatan började nya tårar trilla nerför kinderna. Blair var bitchig, envis, självisk, neurotisk och väldigt svår att behaga, men hur många gånger han än hade strulat till det så hade hon alltid tagit honom tillbaka. Det började oftast med en lång blick eller ett ilsket telefonsamtal, sedan åkte

han hem till henne och de kysstes och blev vänner igen. Men Blair sände inte ut några om-du-är-riktigt-snäll-ska-jag-funderapå-saken-signaler. Det verkade som om han hade strulat till det för sista gången. Dessutom var han med Serena nu, alla killars drömtjej.

Hans också?

Portieren öppnade dörren igen och Serena gled ut iförd en mintgrön solskärm från Les Best. Med sitt långa, blonda hår som svallade ner från skärmen, sina långa, solbrända, vältränade – fast hon aldrig tränade – ben och sitt strålande leende såg hon ut som en annons för den sortens tenniskläder som var alldeles för snygga för att faktiskt svettas i.

”Taxi tillbaka till skolan?” frågade hon Nate med en blinkning. Hon var kanske för trött för att gå, men inte för trött för att hängla i baksätet på en taxi.

Vem var någonsin för trött för det?

Sedan såg hon tårarna. ”Stackars liten”, mumlade hon och sträckte ut handen för att torka Nates kind med tummen. Gråtandet hade börjat för några dagar sedan, och i början hade det varit ganska oroväckande. Varför skulle en påtänd snygging som Nate *gråta*? Men så hade hon börjat tycka att det var ganska sexigt och extremt rörande. Vem kunde ha anat att Nate hade ett så gulligt, smörigt hjärta?

Darwin tog ett steg framåt. Han tänkte inte låta den här blonda läckerbiten försvinna lika snabbt som den sexiga brunetten. ”Har ni ett kvitto för den där solskärmen, miss?”

Serena sträckte upp handen och rörde vid skärmen, som om hon glömt bort att hon hade den på sig. Hon bet i sin fylliga, körsbärsblanka underläpp. ”Hoppsan.” Hennes

mörkblå ögon glittrade utmanande mot Darwin. "Jag känner designern", förklarade hon.

Darwin flinade - ännu en kille som förtrollats av hennes charm. "Äsch, ingen fara", sa han avfärdande. "Jag ville väl bara få en anledning att prata med dig."

Nate insåg plötsligt att han borde bli svartsjuk. Han tog Serenas torra, varma hand i sin, som var fuktig av borttorkade tårar. "Kom", sa han och försökte låta manlig och bestämd, trots sin skälvande röst.

"Jag älskar verkligen när du försvarar mig", mumlade Serena. Hon lutade huvudet mot hans axel och kysste hans högra öra. Han lade armen om hennes midja, uppmuntrad av hennes tydligt markerade höft. De gick nerför trappan och kunde knappt låta bli att slita av varandra kläderna på en gång, framför horderna med turister utanför Brooks Brothers flaggskeppsbutik på andra sidan gatan. De hade kanske blivit ihop av misstag, men de var fortfarande två vackra, oemotståndliga människor - varför inte passa på och hångla så ofta som möjligt?

Precis.

"Tursnubbe", muttrade Darwin medan han gick in igen för att stöta på Rain eller Kati eller vilken söt Constancetje som helst.

Nate kämpade tillbaka ännu en ström av tårar. Han hade kommit in på Yale. Den vackraste tjejen i universum, som han känt i hela sitt liv, praktiskt taget bönföll honom att göra det med henne i en taxi på väg tillbaka till skolan. Han *hade* verkligen haft tur.

Varför kunde han då inte hålla tillbaka tårarna?